

Orbán helyett Navracsics?

Népszava|2017. ápr 18. 06:01

Minden magyar embert mélységesen elszomoríthat az a nemzetközi kampány, amely hazánkat, kormányunkat és tulajdonképpen mindannyiunkat, a magyar népet érinti. Már azért is, mert az elmúlt évtizedekben inkább dicsértek bennünket, a megszálló vörös csapatok elleni tüntetések és a sok áldozattal járó felkelés miatt. A vérbe fojtott forradalom után az itthon maradottakra óriási kihívás várt. Demonstrálniuk kellett, hogy itthon maradásunk nem árulást, a demokrácia utáni vágyakozás hiányát jelenti, hanem csupán azt, hogy ragaszkodtunk hazánkhoz, törekedve fennmaradására, kultúránk megőrzésére. Bár nem sok reményünk volt, hogy nagy patronálónk hazai hívei valamikor is feladják elfoglalt pozícióikat, vagy a Nagy Testvér nem próbál bennünket is besorolni tagállamai közé. Erőt adhatott, hogy soha, egyetlen országnak sem sikerült függetlenségünket teljesen elvennie.

Amikor a nemzetközi helyzet változott, és a nagy „barát” itthoni helytartói lazítottak bilincseinken, a legtöbben nem ragadták meg a lehetőséget, hogy itt hagyják hazájukat a teljes szabadság és a jólét elérése érdekében, hanem itthon maradtak, még akkor is, amikor már családotól is mehettek. '90-ben csak elértük célunkat, visszanyertük szabadságunkat, amiért '56-ban küzdöttünk, és amiért sok ezer honfitársunk életét áldozta.

Sok-sok évtized után ismét kezünkbe került az ország irányítása, a demokrácia és saját jövőnk építésének lehetősége. Bízunk magunkban, a magyar nép szorgalmában, kreativitásában, vállalkozó kedvében. Tudtuk jól, hogy egyik napról a másikra sem demokratikus jogokban, sem a gazdaságban, sem az életkörülményekben nem lesz drámai változás, ettől függetlenül célul tűztük ki, hogy egy-két évtized alatt életszínvonalban, gazdagságban utolérjük a szomszédos Ausztriát. Azt nyilván sejtettük, hogy ez túlságosan merész terv, de talán sikerül őket a gazdasági mutatókban és családjuk gyarapodásában is megközelíteni. Álmaink sajnos nem váltak valóra. Több mint két évtized után, sem a gazdasági mutatókban, sem az életszínvonalban nem kerültünk közelebb nyugati szomszédunkhoz, sőt a mindig mögöttünk kullogó volt szocialista országok is elhagytak bennünket. Mindezek következményeként megint oda jutottunk, hogy a jobb megélhetés reményében ismét ezrek vették a vándorbotot, és a nyugati országokban keresik boldogulásukat.

Figyelembe véve gazdasági helyzetünket és az ország szellemi, politikai és mentális légkörét, kétségeim vannak, hogy többségüket valaha látjuk-e újra, hogy érdemben hozzájárulnak hazánk politikai, szellemi életéhez, gazdaságunk javításához, korszerűsítéséhez.

Ezek szerint mégse vagyunk jól dolgozó, szorgalmas, kreatív polgárok, hanem lusta, fantáziátlan, kezdeményező képesség nélküli, tunya nép? Ezt nem fogadom el, már azért sem, mert számos újítás magyar névhez kötődik, és mert a nemzetközi felmérések szerint jó néhány kutatócsoportunk a világ legjobbjai közé került a rangsorban. Akkor hol a hiba? Lehet, hogy rosszul választottuk ki az országvezető politikusokat? Lehet, hogy a pártjaink között folyó csatározások elvették a vezetők

figyelmét a fontosabb témákról? Lehet, hogy túlságosan nagy szeletet vágtak, vágnak ki maguknak, munkatársaiknak, hű híveiknek az ország tortájából. Lehet, hogy a propagandisztikus szövegek ismételt hangoztatása, és az így elért nagy népszerűség rossz irányba vitte őket. Lehet, hogy úgy gondolták: ellenőrzés nélkül, gátlástalanul dézsmálhatják közös vagyónkat, és elég csak szóban fordítani figyelmet az ország fellendülésére. Vagy elfogadták a kormányhoz közel álló Századvég Intézet magyarázatát, mely szerint az elképesztő korrupció hazánkban a kormány politikájának része és a hozzájuk közel állók gazdagodását, az új elit megteremtését célozza. Segítette őket ebben a törekvésükben, a bajok elkerülésében az az irdatlan pénzügyi támogatás, amelyben az Európai Unió jóvoltából részesültünk. Ennek fejében magas szinten minden rosszat elmondunk támogatónkról, az EU-ról, mindaddig, még ki nem zárnak bennünket; mehetünk vissza a KGST-be.

Mindezen gazdasági „sikerek” mellett nem feledkeznek meg kormányunk a nagy népszerűsége mellett - jelenlegi támogatottsága 33 százalék körül mozog - arról, hogy a másképp gondolkodókat, a potenciális ellenfeleket, a Nyugattal kapcsolatot tartó honfitársait sakkban tartsa, szerepüket csökkentse, és ha lehet, elnémi őket, nem törődve a hazai, a nemzetközi rosszallásokkal.

Sajnos a hatalom mindenáron való megtartása, az illiberális ország megteremtésének szándéka elképesztő, józan ésszel föl nem fogható tettekhez vezet. Erre számtalan példát lehet felhozni, nyilvánvalóan csak a legutolsó, a CEU egyetemmel érintő kormányzati elképzelésekre hivatkozom. Itt bizony a kormányfő a folyamatos harc, az ellenségeskedés fönntartása érdekében olyan törvénytervezetet fogadtatott el egyetlen nap alatt a parlamenttel, amely egyszerűen betarthatatlan. A politikai érzék teljes hiányát – én ezt a kormányfő kimerülésével, csaknem teljes kifáradásával magyarázom – mutatja, mely soha nem látott külföldi tiltakozást váltott ki, nemcsak az egyszerű emberekből és politikusokból, hanem az egyetemek vezetőiből, Nobel-díjas tudósokból, a külföldi akadémiák tagjaiból, amit nem lehet egy kézlegyintéssel elintézni. Lassan már oda jutunk, hogy hiába bizonygatjuk, akár tömeges demonstrációkkal is, hogy mindez nem a magyar nép döntése volt, hanem a kormányfőé, a szégyen az egész magyarságra vetül.

Miniszterelnök Úr! Nincs értelme ezt a politikát folytatni, a külföldi és hazai ellenérzéseket fokozni. Tudomásul kellene vennie, hogy a sok értelmetlen és érthetetlen intézkedéssel és ezzel a törvénnyel nemzetközi elismertsége elérte a mélypontját, ami ártalmas pártja, kormánya és az ország számára is. Ezért bátorkodtam a Hír Tv április 6-i Egyenesen! adásában visszavonulását és helyette Navracsics Tibor kinevezését javasolni, aki brüsszeli megbízatása miatt mentes volt az utóbbi évek belpolitikai csatározásaitól, és lehet, hogy ő még pártja megtépzott népszerűségét is képes lenne helyreállítani. Mindenesetre meggyőződésem, hogy a mostaninál barátságosabb, nyugalmasabb, békésebb időszak köszöntene hazánkra.

Solymosi Frigyes akadémikus, a Stádium 28 akadémiai társaság tagja